

Juli Sanclimens, In memoriam

Â

Sanclimens en la celebració dels 25 anys del Pou.

Ha mort en Juli Sanclimens, el segon alcalde que va tenir Manresa en aquells nous ajuntaments democràtics, després d'en Joan Cornet. Un home actiu, de tradició associativa i compromès amb el país, d'aquells que van haver de créixer en aquella llarga postguerra, atrapats entre un món oficial i gris i, alhora, aquell desig de canviar la realitat aprofitant les costures més balderes del règim. El seu pas pel bàsquet o el vincle amb entitats culturals - de l'Orfeó a l'Agrupació Cultural del Bages passant per la Innocentada, entre tantes d'altres - el feien un dinamitzador incansable, protagonista de molts episodis ciutadans a les acaballes del franquisme. No és estrany, doncs, que el propi Pujol, que ja l'havia posat al Parlament, li encomanés el repte d'encapçalar la candidatura de CiU el 1987: era el seu home. I per tarannà i bonhomia se'n va sortir tan airoso com costava de creure. La campanya de la pesseta a les bústies d'en Pere Garcia! I és que en Juli trobava companys i idees, i anava sirgant. La nit de la victòria -hi vaig poder ser com a periodista d' **El Pou de la gallina**- , quan brindàvem a tots ens semblava mentida - i encara més a can PSC, un autèntic funeral a la carretera de Cardona. D'aquella feta en vindrien els anys més populars d'en Juli Sanclimens: sempre va escoltar tothom, sempre va anar a tot arreu, sempre va dir el què pensava... amb una franquesa escruixidora, que l'anecdolari local sovint redueix a aquell acudit de la casa de barrets municipal. I no em sembla just: en Juli Sanclimens es va trobar governant Manresa amb un equip de proximitat, planer però d'una lleialtat absoluta - Marcel·lí Llobet, Teresa Just...- encara que, això també, al marge del nou municipalisme català, que començava a assajar la planificació i adopció de models de ciutat. Ell, em penso, no s'hi va voler bregar mai: resseguia la ciutat i feia coses -i guanyava complicitats també entre el moviment veïnal. I al segon mandat molt aviat va donar ales al seu relleu, que no li van faltar pas candidats a succeir-lo... Hi va ser vuit anys, i van ser vuit anys tan bons i honestos com li van deixar ser els seus col·laboradors: episodis com els de Pryca marquen també el seu periple, així com el creixement als Trullols, completar el carrer Sant Cristòfol o connectar la plaça Prat de la Riba. I amb molt d'encert, comprar els vestigis del Kursaal. I potser amb menys traça, comprar el Casino a resultes d'una futura sentència.

Tot això i aquella altra envolada del Viaducte, que havia d'anar entre els Infants i les Saleses! Sigui com sigui, l'economia d'aquell temps tampoc donava per gaire més, i la crisi dels 90 rematà el seu segon mandat amb un dèficit que superava els 1000 milions, per més neguit del senyor Balet. No li'n faria pas retret, i al capdavant, aquell govern tripartit de 1995 que el va succeir sempre el vam tenir en absoluta consideració, que és el que d'altra banda pertocava. També aleshores vam coincidir, i sovint, en els primers passos de la Fira Mediterrània, ell com a membre del Consell assessor que havia creat en Joan Vidal i Gaiolà i jo com a regidor de Cultura a Manresa. I així, tot i pertànyer a tradicions polítiques diferents, el cert és que també ens vam posar d'acord per aconseguir retenir una Fira que d'altres ciutats prou cobejaven. En fi, en Juli es va fer gran com la institució que ja era, que fins la còrpora l'acompanyava, i sempre va tenir bona gana. I el cas és que hi ha estat sempre, que fet i fet és el què compta. Fidel i entusiasta, en conservo també les "Memòries" que vaig poder llegir el mateix 1999: són un reflex fidel de la seva manera de fer i, també, el mirall de la voluntat que el menava. Tot plegat, irreplicable, talment una imatge de la més tòpica manresanitat que a "Regió7" o **El Pou de la gallina** el meu germà Manel va retratar amb la més gran mordacitat i que -també té mèrit- ell va suportar sempre amb el més gran dels estoïcismes. Potser perquè al capdavant l'home era més murri que no semblava, i s'estimava allò que feia. I és per això que al capdavant la ciutat el recordarà molts anys encara, amb agraïment i fins el punt d'humor imprescindible que el seu caràcter reclama. Ara, a l'hora del comiat, em queda un pensament per a la família i, per a ell, el desig d'un llarg repòs en pau!

